

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce: **X. H. B.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2025, č. j. OAM-1652/ZA-ZA11-HA13-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), z důvodu nepřipustnosti podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

II. Žalobní body

2. Žalobce uvedl, že je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a není náležitě odůvodněno. Jednotlivé důvody pro udělení mezinárodní ochrany nebyly dostatečně posouzeny, rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Má za to, že obava z návratu v důsledku výhrůžek věřitelů je novou skutečností ve smyslu zákona o azylu. Dále namítl, že mu měl být udělen humanitární azyl. I v případě, že žalovaný rozhoduje na základě vlastního správního uvážení, nezbavuje jej to povinnosti své rozhodnutí náležitě odůvodnit a obsáhnout všechna hlediska a kritéria, k nimž bylo přihlíženo. Žalobce má za to, že z rozhodnutí nelze tyto úvahy a hodnocení vysledovat. Je proto třeba, aby se žalovaný řádně vypořádal s tím, není-li tu důvod zvláštního zřetele hodný. Rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Obává se věřitelů, v České republice (dále jen „ČR“) navíc vychovává nezletilou dceru, a důvod pro udělení humanitárního azylu je tedy naplněn. Odkázal na související judikaturu. Navrhl, aby bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný úvodem svého vyjádření shrnul dosavadní průběh řízení. S žalobou nesouhlasil, setrval na závěru, že žalobce žádné nové skutečnosti neuvedl, ani tyto objektivně nevyvstaly, odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Dluh z roku 2016 byl žalobci objektivně znám již v době podání první žádosti, o novou skutečnost tak nejde. Ohledně nezletilé dcery žalovaný poznamenal, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou v zákoně o azylu přesně vymezené, vztahují se v zásadě k zemi původu, a sociální či rodinné vazby mezi ně nelze počítat. Žalobce měl svou situaci řešit primárně instituty upravenými v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

IV. Obsah správního spisu

4. Žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu dne 8. 12. 2024. Údaje k této žádosti poskytl dne 12. 12. 2024. Uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, národnosti kinh, náboženské vyznání nemá. Politickou aktivitu nevyvíjel, ani nebyl členem žádné strany. Je rozvedený, má nezletilou dceru, která žije v Praze se svou matkou. Ve vlasti naposledy bydlel se svými rodiči v B. G. Z domovské země vycestoval dne v roce 2008, na území České republiky (dále jen „ČR“) vstoupil dne 1. 6. 2008, již nevycestoval. Cestovní doklad ztratil, nikde to nehlásil, navíc byl prošlý. Žalovaný přijal čestné prohlášení o totožnosti ze dne 12. 12. 2024 podle § 10 odst. 3 zákona o azylu. O mezinárodní ochranu žádá podruhé. V ČR byl v roce 2016 stíhán, v roce 2018 poté odsouzen na 8 let za pomoc při pěstování marihuany, v roce 2022 byl po čtyřech letech propuštěn. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož v domovské zemi nikoho nemá, navíc tam dluží 3 000 dolarů, půjčil si v roce 2016 na právníky. Dříve to nezmínil, nyní dostal mnoho zpráv od věřitelů. Nemyslel si, že to nějak ovlivní jeho první žádost, nyní ale dostal zprávy a fotky, a to dne 10. 2. 2023 a 20. 3. 2023, doloží je. Za tím účelem mu určil žalovaný lhůtu do 19. 12. 2024.

5. Žalovaný mezi podklady zanesl své rozhodnutí ze dne 29. 1. 2024, č. j. OAM1570/BA-BA01-HA13-2023, jímž žalobci nebyla mezinárodní ochrana v žádné formě udělena. Důvodem žádosti byla legalizace pobytu, žalobce z důvodu svého odsouzení pozbyl pobytového oprávnění v ČR, chtěl tu zůstat, žije tu dlouho a má tu dceru. Návrat do domovské země odmítá kvůli absenci rodinného a ekonomického zázemí, ve vlasti by mohl být sledován armádou. Dále se ve spise nachází opis z evidence rejstříku trestů. Z něj plyne, že žalobce byl dne 18. 7. 2017 odsouzen k trestu odnětí svobody v délce osmi let v řízení vedeném Krajským soudem v Ústí nad Labem – pobočkou v Liberci pod sp. zn. 53 T 13/2016, a to pro trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „t. z.“), ve stadiu přípravy podle § 20 odst. 1 t. z., v účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) t. z. Tento rozsudek byl potvrzen dne 25. 11. 2019 Vrchním soudem v Praze (sp. zn. 11 To 171/2017). Žalobce byl následně podmíněně propuštěn dne 2. 11. 2022 Obvodním soudem pro Prahu 4 (sp. zn. 4 PP 34/2022) s tím, že tento soud současně stanovil zkušební dobu v délce trvání 6 let a dohled. Žalovaný založil do spisu též výpis z Cizineckého informačního systému ze dne 28. 1. 2025, z něž plyne, že žalobci byl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, a to od 1. 3. 2009 do 28. 2. 2011 s tím, že žalobce byl ode dne 27. 9. 2010 do dne 17. 8. 2011 ve výkonu vazby ve Vazební věznici Olomouc.
6. Žalovaný si za účelem posouzení žádosti žalobce opatřil i písemné materiály obsahující informace o zemi původu, a to Informaci OAMP – Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 4. 6. 2024 a Informaci MZV ČR, č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP – Vietnam – Půjčky, úvěry a lichva, ze dne 21. 1. 2025. Z těchto zpráv vyplývá, že ve Vietnamu se poskytují bankovní i nebankovní půjčky. Této činnosti se věnují i soukromé osoby, pro ně je však stanovena maximální úroková sazba 20 % p. a., vybočení z této hranice může být postiženo buď občanskoprávně, nebo i trestněprávně. Půjčky jsou obecně velmi dostupné, s rozdílnou výší úrokových sazeb v závislosti na instituci a půjčeném objemu peněz, pohybují se od 0 % do 69 % p. a., v případě účelových půjček je sazba zpravidla nižší, v jednotkách procent. V zemi je k oficiálním úvěrovým institucím nedůvěra, půjčování mezi soukromými osobami je velmi rozšířené, pro někoho může jít o svébytný druh podnikání. Úvěry „na černo“, vybočující ze zákonných mantinelů, jsou úřady vnímány jako nežádoucí a řešeny jako lichva, a to v občanskoprávní i trestněprávní rovině. Tento trestný čin je zároveň opravdu stíhán. Lze se obrátit na policii, prokuraturu, či na soud v občanském soudním řízení, je-li úrok do 100 % p. a. Poškozený není postihován za uzavření úvěrové smlouvy, prověřuje se však, na co byly prostředky použity (zejména nešlo-li o trestnou činnost). Legislativa je v tomto ohledu dostatečná, v plánu je vytvořit zvláštní zákon tuto oblast regulující.
7. Dne 17. 2. 2025 se mělo konat seznámení s podklady, k němuž byl žalobce předvolán dne 10. 2. 2025. K tomuto úkonu se nedostavil. Následně byla žalovanému doručena omluva, poté bylo žalovanému dne 16. 2. 2025 oznámeno převzetí právního zastoupení, zástupce byl dále dne 18. 2. 2025 vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady, a to dne 25. 2. 2025 na pracovišti žalovaného v Havířově. Právní zástupce požádal z důvodu kolize o stanovení nového termínu a přesun místa tohoto úkonu do Prahy. Tomu žalovaný vyhověl, seznámení mělo proběhnout dne 1. 4. 2025 na pracovišti Praha – Aviatická, k tomuto úkonu se nicméně právní zástupce nedostavil. Z tohoto úkonu se právní zástupce taktéž omluvil z důvodu kolize, načež žalovaný stanovil nový termín na 15. 4. 2025 na témže pracovišti. K němu se již právní zástupce dostavil, pořídil si kopii celého

spisu a požádal o lhůtu deseti dnů na vyjádření a případné doplnění podkladů. Doplnění předloženo nebylo.

8. Následně žalovaný vydal dne 10. 3. 2025 napadené rozhodnutí. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že jde o druhou žádost v pořadí, byly tedy posouzeny důvody uvedené v obou řízeních. Žalobce opětovně hovořil o absenci rodinného zázemí, důvod předchozí žádosti (možnost pronásledování armádou) již nyní nezmínil. Ohledně dluhu žalovaný konstatoval, že jde o skutečnost, která se netýká změny situace v zemi původu, důvodů odchodu z vlasti, ani prezentovaných problémů, a nesvědčí tak o tom, že by žalobci hrozilo pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo vážná újma podle § 14a téhož zákona. Žalobce má možnost obrátit se s žádostí o pomoc na orgány domovské země, ochrana mu bude poskytnuta, což plyne i ze zpráv o zemi původu. Tato okolnost byla žalobci navíc známa již v době podání první žádosti, sám potvrdil, že se v této věci nic nezměnilo. Nejsou proto splněny podmínky, aby ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu mohla být opakovaná žádost posouzena meritorně. V takovém případě se podle § 10a odst. 2 zákona o azylu naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany nezkoumá.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) a § 32 odst. 9 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 10a odst. 1 zákona o azylu *„[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, (...) e) podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.“*
11. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu *„[j]e-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
12. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *„[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
13. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu *„[m]inisterstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.“*
14. Podle § 25 zákona o azylu *„[ř]ízení se dále zastaví, jestliže (...) i) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.“*
15. V projednávané věci je přezkoumáváno rozhodnutí o opakované žádosti. V takovém případě žalovaný primárně šetří, zda jsou tu nové důvody žádosti, které nebylo bez

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

zavinění žadatele možné uvést dříve, nebo změnila-li se azylově relevantním způsobem situace v zemi původu, a případně rozhodne o opětovném meritorním posouzení. V opačném případě řízení zastaví pro její nepřipustnost [§ 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 téhož zákona].

16. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65: „[i]nstitut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.“ Dále soud v tomto rozsudku judikoval, že „[u]stanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*.“
17. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, zmínil, že „[o]důvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“
18. Z uvedeného je patrné, že k věcnému posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany (tedy v situaci, kdy o první podané žádosti již bylo pravomocně rozhodnuto) lze přistoupit pouze za splnění určitých podmínek. Tímto způsobem žalovaný postupoval i v projednávaném případě a v souladu se zákonem a uvedenou judikaturou se zabýval otázkou, zda byly tyto předpoklady naplněny. Žádost neposuzoval meritorně, pouze ověřoval, zda nenastaly v řízení nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, a možnosti udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany tak v souladu s § 11a odst. 2 téhož zákona nevyporádával.
19. Po stránce skutkové je potom důležité, že dluh vznikl již v roce 2016, a to právním jednáním žalobce samotného. Zprávy od věřitelů měl poté dostat počátkem roku 2023, svou první žádost podal dne 15. 11. 2023. Tyto okolnosti nicméně v prvním řízení nezmiňoval, jelikož je v této době nepovažoval za podstatné pro účely řízení o mezinárodní ochraně. Soud v tomto ohledu uvádí, že povinností každého žadatele je tvrdit všechny rozhodné skutečnosti co nejdříve, již napoprvé. Možnost přihlížet k později uvedeným skutečnostem zákon o azylu limituje (§ 11a odst. 1 zákona o azylu).
20. Není tedy zásadně možné azylový příběh „takticky“ rozkládat a „schovávat“ si určité informace do dalších fází řízení, včetně soudního, případně až do řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu. V takovém případě se žadatel vystavuje nebezpečí, že žalovaný podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve spojení s 25 písm. i) téhož zákona řízení zastaví. Je zřejmé, že vše, co žalobce sdělit měl, zcela prokazatelně věděl již v době, kdy podával svou první žádost, a uvedení těchto okolností mu objektivně nic nebránilo.

Žalovaný tak postupoval správně, pokud obavu z jednání věřitelů za novou skutečnost nepovažoval.

21. Soud pak dodává, že žalobce ani neuváděl, co bylo obsahem zpráv, zda toliko požadavek dluh z roku 2016 vrátit, či nějaké výhrůžky a jaké. Zároveň soud poukazuje na skutečnost, že žalobce ničeho nenamítá k závěru žalovaného v napadeném rozhodnutí, že žalobce má případně možnost se obrátit s žádostí o pomoc na státní orgány ve Vietnamu, nic nenamítá ani k obsahu zpráv o zemi původu.
22. Ve vztahu k humanitárnímu azylu lze dodat, že je-li žádost shledána nepřipustnou, možnosti udělení konkrétních forem mezinárodní ochrany se neposuzují. Tato otázka tak zásadně nemůže být ani předmětem soudního přezkumu.
23. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu platí, že žalovaný může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou žádost jako přípustnou. Podle právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74, „[p]ři rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje Ministerstvo vnitra podobně jako v případě § 14 tohoto zákona, jelikož i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitého právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“). (...) Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledalo, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klausule pro mimořádné okolnosti, již zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je.“
24. V projednávaném případě žádné okolnosti, které by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, nenastaly. Pokud jde o tvrzení, že je na žalobce jeho dcera fixována, toto uplatnil až v žalobě, a to ještě zcela obecně. Ekonomické důvody pak mohou být azylově relevantní tehdy, přistoupí-li k nim i jiné okolnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65), to se ale v daném případě nestalo. Pokud žalobce uváděl obavy z věřitelů, přitom poukázal na zprávy, které obdržel, pak ani neuvedl, co bylo jejich obsahem, ani jaké konkrétní obavy v této souvislosti má. Ač při poskytnutí údajů dne 12. 12. 2024 přislíbil zmíněné zprávy do 19. 12. 2024 předložit, tento příslib nesplnil ani do vydání napadeného rozhodnutí dne 2. 5. 2025, i když byl právně zastoupený. Po zhodnocení všech okolností je zcela zjevné, že nejde o případ zvláštního zřetele hodný, a žalovaný postupoval správně, pokud jej takto posoudil, byť implicitně.
25. Skutkově obdobnými případy se Nejvyšší správní soud zabýval i v nedávné době s tím výsledkem, že kasační stížnosti stěžovatelů z Vietnamu, kteří potřebovali v ČR vydělat peníze na úhradu dluhů, přičemž někteří z nich uváděli též obavy z věřitelů a lichvářů, odmítl pro nepřijatelnost (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2024, č. j. 1 Azs 136/2024-26, ze dne 19. 2. 2024, č. j. 10 Azs 291/2023-39, ze dne 28. 3. 2024, č.

j. 2 Azs 305/2023-32, ze dne 20. 9. 2024, č. j. 5 Azs 152/2024-31, případně ze dne 5. 12. 2024, č. j. 6 Azs 230/2024-29, ze dne 20. 9. 2024, č. j. 5 Azs 152/2024-33). Případné potíže s věřiteli (nestátními subjekty) je třeba řešit primárně s vietnamskými státními orgány. To by po žalobci nebylo nutno požadovat pouze, pokud by vietnamské státní orgány nebyly ochotny či schopny stěžovateli poskytnout ochranu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS); pouhá subjektivní nedůvěra ke státním orgánům rezignaci na využití ochrany státu neodůvodňuje (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23). Nejvyšší správní soud se přitom opakovaně zabýval situací vietnamských dlužníků a ochranou poskytovanou před lichvou a nelegálním poskytováním půjček, přičemž nedostatky svědčící o neschopnosti či neochotě státních orgánů poskytovat ochranu ve Vietnamu neshledal (viz např. usnesení ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020-30, nebo ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5 Azs 99/2023-31, či ze dne 19. 10. 2023, č. j. 10 Azs 219/2023-32, ze dne 18. 7. 2024, č. j. 5 Azs 26/2024-15, či ze dne 17. 7. 2024, č. j. 1 Azs 130/2024-35).

26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. srpna 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.